

εἰς τὴν πυρὰν. "Οσοι ἐξ αὐτῶν, ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἐσχάτῃ στιγμῇ, ἐτραύλισαν, λείπει τινες μετανοίας, ἡξιώθησαν τῆς χάριτος τοῦ νὰ ἀπαγχονισθῶσι πρὶν ἢ τὰ σώματα αὐτῶν ριθῶνται εἰς τὰς φλόγας. Δύο ὁμοῦς ἀπεποιήθησαν πᾶσαν παλινωδίαν, ὁ ἐξ εὐπατρίδων ἔλκων τὸ γένος Δομινικανὸς ἱερεὺς Domingo de Roxas, καὶ ὁ Φλωρεντῖνος εὐπατρίδης don Carlos de Seso, ὅστις ἐπὶ μακρὸν εἶχε διατελέσει εὐνοούμενος τοῦ Καρόλου Β', τοῦ πατρὸς Φιλίππου τοῦ Β'. Ὁ Δομινικανὸς ἀναβαίνων εἰς τὴν πυρὰν, ἠθέλησε νὰ ἐμιλήσῃ πρὸς τὸν λαόν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς διέταξεν ἀμέσως νὰ ἐπιστομισθῇ, τὸ δὲ φέμωτρον, τὸ φράξαν τὸ στόμα αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐσχάτης πνοῆς, ἠναλώθη μετὰ τοῦ θύματος. Ὁ οὐδὲν ἦτον ἀτρόμητος Φλωρεντῖνος Seso, διερχόμενος ἔμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ θωρείου ὅπως ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς πυρᾶς· «Πῶς δύνασαι, εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, νὰ θεωρῇς ἰδίους ὁμμακαὶ πυρπολούμενους τοὺς θῆρους ὑπηκόους σου;» — «Καὶ ἂν ὁ υἱός μου ἦτο ἐξώλης οἷος σὺ, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος, ἤθελον ἐγὼ αὐτὸς κομίσαι τὰ ξύλα τὰ ἀναγκαῖα ἵνα λάβῃ τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον».

Ἡ τελετὴ ἀρχίσσασα τῇ 6ῃ πρωϊνῇ ὥρᾳ, ἐτελειώσεν εἰς τὰς δύο μ. μ. Τοιαῦται ἦσαν αἱ πανηγύρεις τοῦ κοσμοκράτορος Φιλίππου Β', καὶ αἱ χάριτες αὐτοῦ ἐπεδαψίλευεν ἐν τῇ μέσῃ τῶν πανηγύρεων τούτων.

Ἀλλὰ διατὶ προοιμιολόγησεν εἶπον, ὅτι ὑπέμνησα ταῦτα εἰς ποικίλην παρχυθίαν τῶν συμμαρτύρων μου. Ἡ πρώτη τῶν παρχυθίων τούτων εἶναι, ὅτι ὁσαυτὴν καὶ ἂν ὦσιν αἱ βᾶσκαναι ὡς ὑποφέροντες ἐκ τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς οὐρανοῦ πυρὸς, ἐπιτρέπεται νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν θέλομεν πνιγῇ ὑπ' αὐτοῦ, ὅπως τὰ ταλαιπώρα ἐκεῖνα θύματα ἐπὶ τῶν ἐπιγείων πυρῶν. Ὡς δευτέραν δὲ παρχυθίαν θυνάμεθα νὰ καταλέξωμεν καὶ τούτη, ὅτι ἐνθ' οἱ Ἑσπεριοὶ δὲν ἐπαύσαν φωνασκούντες κατὰ τῆς θεοβλαβείας τῶν μεσαιωνικῶν ἡμῶν προγόνων, καὶ τῶν ἡμετέρων δὲ τινες ἐξακολουθεῖσιν ὑποτονθορῶντες τοιαῦτά τινα, ἢ θρυλουμένη ἐκείνη θεοβλάβεια οὐδέποτε ἐξετραχηλίσθη εἰς ἀγρίότητα ὅπως δὴ ποτε ἰσοφαιρίζουσιν πρὸς τὴν πρὸ μικροῦ ἱστορηθεῖσαν.

Καθ' ὅλην τὴν χιλιετὴ αὐτῆς σταδιοδρομίαν, ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει μοναρχίᾳ ἀπαξ μόνον ἐπέτρεψεν ἐπὶ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τοῦ ἱατροῦ Βασιλείου, τοῦ διασκευάσαντος καὶ διαδόντος καθ' ὅλην τὴν Βουλγαρίαν τὴν αἵρεσιν τῶν λεγομένων Βοχρμύλων. Καὶ ταύτην δὲ τὴν πράξιν κατεδίκασε μετ' οὐ πολὺ ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία διὰ τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Βηλασμῶνος, ἀποφηνάμενος, ὅτι ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡμῶν νόμος οὐκ οἶδε σωματικὰς πεινᾶς. Τί δὲ ἄλλως εἶνε ἡ μία καὶ μόνη αὕτη πλάνη, συγκρινομένη πρὸς τὰς μυριάδας τῶν θυμάτων ὅσα ἡ Ἱερὰ τῆς Δύσεως Ἐξέτασις ἀνεδίβασεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐν διαστήματι πολλῶν ἑκατονταετηρίδων.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος αὐτῶν, ὑποδάκνων ἐν ἄνθος μεταξὺ τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθεν καὶ στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, διὰ νὰ φανῇ δῆθεν ὅτι δὲν τοὺς ἐβλεπεν. Ὅπισθεν τῶν χαμοδένδρων, ἐβῆξεν. Ἐκεῖνοι τὸν εἶχον ἀκούσει, ἀλλ' οὐδόλως ἐπαράχθησαν. Τοὺς εὗρε συμπεπλεγμένους, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς, μὲ τὰ χεῖλη βρεῖα καὶ φρίσσοντα. Καὶ κρύπτουσα τὴν ὥραιαν αὐτῆς κεφαλὴν εἰς τὸ στήθος τοῦ Μοντβριάν ἡ Γενεβιέβη ἔλεγε μετ' ἀξιολατρεύτου κινήματος θωπείας καὶ ὑποταγῆς:

— "ὦ! πάτερ, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς! πόσον εἶμαι εὐτυχὴς!...

— Τότε, ἀφοῦ εἶσαι εὐτυχὴς, θὰ εἴπῃ ὅτι συναινεῖ εἰς τὴν υἱοθέτησιν τῆς Μαγδαληνῆς... καὶ ἐὰν συναινῇ εἰς τοῦτο, δὲν δύνασαι νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ αὐτοῦ. "Ἄς εἶνε" ἐπρωτίμων νὰ ἐλάβανεν ἄλλην τροπὴν ἢ ὑπόθεσιν. Καὶ ποτε θέλετε νὰ σᾶς νυμφεύσωμεν;

Ἐκ κοινῆς συμφωνίας, ὁ γάμος ὁρίσθη νὰ τελεσθῇ περὶ τὰ τέλη τοῦ ὁκτωβρίου.

Αἱ ἡμέραι αὗτινες τοὺς ἐχώριζον ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης, παρῆλθον ἐν τῇ γοητεῖᾳ πᾶντος συμμεριζομένου ἀμφοτέρωθεν. Ὅταν ἐνυμφεύθησαν, ἀνεχώρησαν εἰς Ἰταλίαν καὶ Αἴγυπτον, ἐνθα ἤθελον νὰ διέλθωσι τὸν χειμῶνα καὶ ἔξω, ὡς πρότερον, ἐν πλήρει ὄνειροπολήσει, ἀπολαύοντες εὐτυχίας τόσον ἐντελοῦς, ὥστε ἡ Γενεβιέβη, περίφοβος κἄποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Ἡ εὐτυχία αὕτη εἶνε πολλή... Φοβοῦμαι, χωρὶς νὰ ἡξεύρω διατὶ...

II.

Τὸ Λαμὸν-Φεῖλὺ εἶνε πύργος ἱστορικὸς τοῦ Κάτω Βερρύ. Ὑπῆρξεν, ὡς εἶπομεν καὶ προηγουμένως, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος ἡ ἐδρα τῆς δυστυχοῦς Καρλόττας δ' Ἀλβρέτ, τὴν ὁποίαν μία ἰδιοτροπία τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' εἶχε νυμφεύσει μετὰ τοῦ Καίσαρος Βοργία, νόθου τοῦ Πάππα Ἀλεξάνδρου τοῦ 6'. Εἰς μῆνας μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς, ἡ Καρλόττα δ' Ἀλβρέτ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, ὅστις οὐδέποτε πλέον τὴν ἐπανείδεν. Ἦτο τότε εἰκοσαετής ἐν ἡλικίᾳ τριάντα δύο ἐτῶν ἀπέθανεν, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ Βοργία, τὸν ὁποῖον ἡγάπα μεθ' ὅλα ταῦτα. Εἶχε διαφυλάξει σέβας βαθύ πρὸς τὴν ἐνοπιν ἐκείνην ἐν τῇ ἀγνῇ καὶ νομιμόφρονι καρδίᾳ της, καὶ μέχρι τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς της, τὸ πένθος τὸ ὁποῖον ἐξέτεινε περίξ αὐτῆς, ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἐν τῷ νυκτερίῳ, ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς

κοσμήμασι, ἐν τῷ ἐφιππίῳ τῆς δρομάδος ἵππου της, ἐν τῷ φορείῳ της, τῇ ὑπενθύμιζε πάντοτε ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἀπώλεσε, τὸν μεγαλοπρεπῆ, πνευματώδη, ἀνδρείον καὶ ὠραίον πρίγκηπα, οὗτινος ἡγνοεῖ τὰ ἐγκλήματα, καὶ τὸν ὁποῖον συνεχῶς διὰ τὴν ἐγκατάλειψίν της.

Εἰς τὸ Λαμότ-Φεϊλὺ τοῦτο ὁ Μοντβριὰν ὠδήγησε τὴν σύζυγόν του μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των ἐκ τοῦ γαμηλίου ταξιδίου. Ἦτο μὴν μάιος, καὶ δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ μεταβῇ τις εἰς Παρίσιους, ὅθεν ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔφθηνεν ὅλη ἡ ἀριστοκρατία. Τὸ γηραιὸν ἐνδιακίτημα τοῦ Βερρὺ μετὰ τοῦ ὠραιότατου δάσους καὶ τῶν μεγάλων συνηρεφῶν δένδρων του, ὅθεν διήρχετο πλατὺς καὶ ἰχθυοτρόφος ρύαξ, ὑπῆρχε κατοικία πλήρης γοητείας. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐνδιακίτηματος τῆς Καρλόττας ἐσώζετο μόνον μία ἀρχαῖκή πύλη· οὔτε ἡ αἰρετὴ γέφυρα πλέον ὑπῆρχεν, οὔτε τὸ ὁδοντωτὸν μετ' ἐπάλλεων περιτείχισμα. Αἱ τάφραι ἐπίσης ἐπληρώθησαν. Ὁ χρόνος καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐσεβάσθησαν ἐπίσης καὶ τὸν ὑψηλὸν πύργον (donjon) καὶ τὸ γοτθικὸν εἰκονοστάσιον, ἐνθα πλέον ἡ ἀπᾶξ προσήλθεν ἡ Καρλόττα, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ θεοῦ τὸ θάρρος, τὸ ἀπαιτούμενον ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν μονήρη βίον της. Ἐξαιρουμένων τῶν ἐρειπίων τούτων, ἅτινα διεσώθησαν ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως, ὅλα τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ἡ κατοικοῦμένη οἰκία, εἰσι νεωτέρας κατασκευῆς.

Ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν Γενεβιέθην ἐγίνοντο πρόξενα ἐκπλήξεων ἀνὰ πᾶν αὐτῆς βῆμα.

Ὁ Ἐκτωρ εἶχε διαπράξει τρέλλας. Ὁ ἐπιπλοποῖος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων εἶχον λάβει ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ διευθετήσωσι τὰ ἐπιπλά, νὰ καρφώσωσι τάπητας, νὰ ἄρῳσι μεσσοτοιχα, νὰ μεγεθύνωσι θωράκτια καὶ νὰ ἀνοίξωσι παράθυρα. Ἐξωθεν, ὁ γηραιὸς καὶ κατετριμμένος πύργος προσέδιδεν εἰς τὴν κατοικίαν σοβαρὰν ὄψιν, συμφωνοῦσαν ἀρκετὰ καλῶς πρὸς τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς διήγειρεν ὁ πύργος· ἀλλὰ μύλις εἰσέρχεται τις, εὐρίσκειτο ἐντὸς γοητευτικοῦ παραδείσου, πλήρους μυρίων πολυτελῶν καὶ ἄθρων μικροτεχνημάτων, ἅτινα ἀρέσκουσιν εἰς τὰς γυναῖκας.

Ὁ Ἐκτωρ ἠθέλησεν, ἵνα ἡ Γενεβιέθη εὖρῃ ἐνταῦθα ὅτι θὰ τῇ παρῆχον οἱ Παρίσιοι, καθότι, ὢν λίαν πεπειραμένος τοῦ βίου, καὶ συνειθισμένος εἰς τινὰς δαπάνας, ἐνόεε κάλλιστα, ὅτι μὲ τὸ ἐκ τεσσαράκοντα ἢ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων φράγκων εἰσόδημά των, ὀφείλον νὰ κατοικῶσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦς ἑξ μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθύμει, ὥστε δι' αὐτὸν ὅσον καὶ διὰ τὴν Γενεβιέθην, νὰ καταστῇ τὸ Λαμότ-Φεϊλὺ ἀκροῦντως εὐάρεστος διαμονή, ὥστε ἡ ἐν αὐτῷ ζωὴ νὰ μὴ καταστῇ ὀχληρά.

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ εἶχε κερδήσει τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἕνατον βίον τῆς θυγατρὸς του. Καὶ πράγματι, οὐδέποτε ἡ Γενεβιέθη εἶχε γνωρίσει τὰς στενοχωρίας τῆς ἐνδείας· ἀλλ' ὁ ἔμπορος τῶν ὀπλῶν ἔζη ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀπλότῃ τοῦ καταστηματοῦ, καὶ δὲν ἐπῆρχετο ποτὲ εἰς τὸν νοῦν τῆς νεάνιδος, ὅτι ἄλλη τις ζωὴ ἦτο δυνατὴ δι' αὐτὴν μίαν ἡμέραν. Εὐρέθη

λοιπὸν αἰφνιδίως ἐν τῷ μέσῳ χλιδῆς καὶ πολυτελείας, καὶ ἀφθονίας ἄθρων καὶ καλλαισθητῶν ἀντικειμένων, προσφύων τῇ γυναικί, ἅτινα τὴν ἐγοήτευσαν τοσοῦτο μᾶλλον καὶ ἐπλήρωσαν τὴν εὐγενῆ καρδίαν της καὶ εὐγνωμοσύνης, καθ' ὅσον ἐν πᾶσι τοῦτοις οὐδὲν ἔβλεπεν, εἰμὴ ἐμπνεύσεις ἔρωτος. Καὶ ὁ ἔρως τοῦ Ἐκτορος ἦτο ὁ πρότιστος τῶν θησαυρῶν της.

Ὁ κόμης ἠσθάνετο ἄρρητον ἀπόλαυσιν ἐκ τῶν ἐκπλήξεων της τούτων, περιάγων αὐτὴν ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον. Ἡ Γενεβιέθη εἶχε τὰς παρειὰς τῆς ἐρυθρὰς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤστραπτον, τὰ δάκρυα της ἦσαν πλησιέστατα τῶν βλεφάρων της. Ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαϊμόν του.

— ὦ! πόσον εἶσαι καλός... καὶ πόσον σέ ἀγαπῶ!

Καὶ ἐκεῖνος συσπῶν τὰς μελαίνικας ὀφρεῖς του καὶ τραχύνων τὴν φωνὴν του, ἔλεγε:

— Δὲν με φοβεῖσθε πλέον, κυρία;... Καὶ δὲν σὰς τὰ ἔδειξα ἀκόμη ὅλα... Ὑπάρχει ἀκόμη ἐκεῖ κάτω ὁ θάλαμος τοῦ Κυανοπώγονος...

— Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸν ἴδω.

— ὦ! ὦ! ἔλθετε λοιπόν...

Τὴν παρέσυρεν εἰς τινὰ πτέρυγα τῆς ἐπαύλεως μηκέτι ἐξερευνηθεῖσαν. Ἦτο τὸ ἰδιαιτέρον διαμέρισμα, τὸ προσδιορισμένον διὰ τὴν Γενεβιέθην, ἀβρότερον καὶ μᾶλλον γυναικεῖον τῶν ὧν τῇ εἶχε δεῖξει μέχρι τοῦδε. Εἰς τὸ βάθος ὑπῆρχεν ὁ κοιτῶν, μυστηριώδες ἀναχωρητήριον, μὲ τρία παράθυρα εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ κεκαλυμμένα ὥστε καλῶς ὑπὸ παχέων καὶ βαρέων παραπετασμάτων, ὥστε οὐδέποτε εἰσέδουον ἐκεῖ μέσα αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, καὶ πάντοτε ἐβασιλευε τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ τὰ φιλήματα καὶ τὰς θωπείας τῆς ἐρωτικῆς οἰκειότητος.

Παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα, ἤνοιξε τὰ παράθυρα, καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην. Μακρόθεν, πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ δάσους, ἐξετείνετο πρὸ τῶν ὀμμάτων των ἡ ἐξοχή. Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν φωτεινῶν ἐκ τῆς λαμπρότητος τῶν ἀκτίνων του. Ἡ γῆ, κεκμηκυῖα, περὶ ἐσπλῆγετο. Ἦδη τὰ πτηνὰ εἶχον ἀπέλθει εἰς τὰς φωλεὰς των. Δὲν ἤκούοντο πλέον τὰ κελαδήματά των, ἀλλὰ μόνον ὁ ἐκ τῶν πτερυγισμῶν αὐτῶν παραγόμενος ψίθυρος ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταπρασίνων φυλλωμάτων. Ἡ Γενεβιέθη ἐστηρίχθη διὰ τῶν ἀγκλῶν της ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ ἐξώστου, ἀμέσως αἰσθανθεῖσα εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της τὴν θλιβεράν γαλήνην τῆς ἐσπέρας.

Ἡ ὄρασις ἐξετείνετο ἐπ' ἀπειρον. Ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ δάσους ὑπῆρχε μία γαῖα χέρσος καλουμένη τῶν Σχωμουᾶ, καὶ μετ' αὐτὴν γαῖαι κεκαλυμμέναι ὑπὸ θερισμοῦ, λειμῶνες ἀνθισμένοι καὶ δάση μαῦρα.

Ἡ Γενεβιέθη ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν τῆς Καρλόττας δι' Ἀλβρέτ. Ὁ Ἐκτωρ τῇ εἶχεν εἶπει, ὅτι εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ νεαρὰ δούκισσα ἀπέθανεν, ἐμελλον νὰ κατοικήσῃ τὸ θέρος.

Τὴν Καρλότταν λοιπὸν ὠνειροπόλει, παρατηροῦσα εἰς τὸ σκότος, ὅπερ ἐπλήρου μυστηρίων καὶ μαλαγχολίας τὴν ἔρημον ἐξοχὴν. Ὁ Ἐκτωρ τὸ ἐνόησεν

ἀναμφιβόλως, διότι εἶπε :

— Τὸ διαμέρισμά σου — τοῦλάχιστον, ἐάν πιστεύσωμεν εἰς τὰς περιγραφὰς τοῦ πύργου, τὰς ὁποίας μᾶς ἀφῆκαν οἱ παλαιοὶ χρονογράφοι — κεῖται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ἔκειτο καὶ τὸ τῆς δουκίσσης τοῦ Βαλεντινουᾶ. Ἐντεῦθεν, ὅπου ἴστανται, ἡ νεαρὰ ἐγκαταλειμμένη πολλάκις θὰ ἦλθεν ὅπως θεωρήσῃ τὴν σκηνογραφίαν, τὴν ὁποίαν ἔχονεν πρὸ τῶν ὁμμάτων ἡμῶν. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἦθη ἡλλάξαν, ἡ σκηνογραφία ἔμεινεν ἡ αὐτή. Ὑπάρχει ἐγγὺς τοῦ καλλυνηρίου σου κεκρυμμένη ὑπὸ τοὺς ταππητας, μικρὰ θυρίς, ἣτις ἀγεί διὰ τινος κλίμακος εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Διὰ ταύτης τῆς θυρίδος ἐξήρχετο ἡ Καρλόττα δ' Ἀλβρέτ, ὅπως μεταβῇ πρὸς προσευχήν.

Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῇ. Ὁ δίσκος αὐτοῦ ἐσκοτίζετο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀλλ' ἔρριπτεν εἰσέτι τὰς τελευταίας ἀκτῖνας εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἡ σελήνη ἀνέτελλεν.

Ἡ Γενεβιέθ ἐμενεν ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν κιγκλιδίων, ὡς νὰ τὴν προσεῖλκυεν ἡ μαγεία τῆς νυκτός. Ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἀκούσει τίποτε ἐξ ὧν τῇ εἶπεν ὁ κόμης. Οὗτος, ἐθηκεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς, ἐφ' ᾧ ἡ Γενεβιέθ ἀνετριχίασε.

— Σκέπτεσαι περὶ τῆς Καρλόττας ; . . . Μεταξύ μας, πιστεύω, ὅτι πρὸ πάντων κατεῖχετο ἐκ τῆς ὑπερηφανείας τῆς θλίψεως τῆς καὶ τῆς προσβληθείσης φιλαυτίας τῆς ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει. Ὁ Βοργίας δὲν ἤξιζε τὰ δάκρυά τῆς . . .

— Ἀφοῦ τὸν ἠγάπα ! εἶπεν ἀπλῶς ἡ Γενεβιέθ. Καὶ ἐστράφη. Τότε ὁ Ἐκτωρ εἶδεν ὅτι ἐκλαίεν. Ἀλλ' ἡ Γενεβιέθ δὲν τῷ ἀφῆκε τὸν καιρὸν ν' ἀνησυχήσῃ, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ.

— Εἶναι νευρικὸν, Ἐκτωρ, μὴ παρέχεις προσοχήν, εἶπε. Τοῦτο μοὶ συμβαίνει κάποτε . . . Σ' ἀπαῶ . . . Τοῦλάχιστον, εἰπέ ὅτι δὲν θὰ μὲ κάμῃς ἄλλην Καρλότταν δ' Ἀλβρέτ . . . καὶ . . . ὅτι δὲν θὰ ἔχω ποτὲ ἀνάγκην νὰ διέλθω . . . τὴν μικρὰν ἀπόκρυφον θυρίδα, διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὸ εἰκονοστάσιον καὶ νὰ προσευχηθῶ ; . . .

Ἐκάμνε σκοτεινὰ ἤδη. Ὁ Ἐκτωρ τὴν ἀπήγαγεν ἐντὸς, χωρὶς νὰ τῇ ἀπαντήσῃ ἄλλως ἢ διὰ φιλημάτων. Καὶ ἐν τούτοις, ὅταν τὰ χεῖλιά τῆς ἔμειναν ἐλεύθερα, ἡμειλιποθυμισμένη, εἰσέτι περίφοβος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συγκινήσεως ἦν ἡσθάνθη ἐκ τῆς θέας τῆς σκηνογραφίας καὶ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς Καρλόττας, ἐπανελάμβανε :

— Σ' ἀγαπῶ ! . . . Δὲν θὰ μετανοήσω ποτὲ . . . μὴ μὲ κάμνεις ἄλλην Καρλότταν δ' Ἀλβρέτ . . .

Οὕτω διῆλθε τὸ θέρος. Ὁ χειμὼν ἐν Παρισίοις διῆλθε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ κατὰ μῆνα Ἰουνίον ἐπανέκαμψαν εἰς τὸ Λαμότ — Φεϊλύ. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦτο, ὅτι ὁ πύργος τὴν φορὰν ταύτην εἶχεν ἕνα κάτοικον ἐπὶ πλέον, τὸν ἐπιβαρυντικώτερον πάντων, τὸν μικρὸν Ἑρρίκετον, εὐρωστον βρέφος ἐξ μηνῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Γενεβιέθ ἦτο ὅλως ὑπερήφανος.

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Βριζολλιέ ;

Ἦτο τότε δικαίτης. Ἡ γέννησις τοῦ Ἑρρίκετου

οὐδαμῶς εἶχεν ἐλαττώσει τὴν ἀγάπην τῆς Γενεβιέθς πρὸς τὴν μικρὰν χωρικήν. Ἐν δυστύχημα μάλιστα, ἐπελθὼν εἰς τὴν παιδείαν, εἶχεν αὐξήσει τὴν τρυφερότητα τῆς. Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε καταστῇ τυφλή. Οἱ εἰδικοί ἱατροί, ἐρωτηθέντες, εἶχον δηλώσει ὅτι ἐγγχείρισις δὲν ἦτο δυνατὴ, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναμεινωσιν ἐπὶ ἔτη ἴσως μέχρις ὅτου καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐπιχειρήσῃσι ἐγγχείρισιν χωρὶς νὰ θέσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τῆς δυστυχούς. Οἱ ἄνευ βλέμματος ὀφθαλμοὶ τῆς προσέδιδον εἶδος μυστηρίου εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ἡ ζωηροτάτη εὐφυΐα τῆς, παραδόξως πρῶτος, εἶχεν ὀξυνθῇ περισσύτερον, καὶ ἡσθάνετο περὶ ἐαυτὴν τὴν ζωὴν, τὰς συγκινήσεις τῶν ἄλλων, τὰς ἐλαχίστας συναισθήσεις αὐτῶν, μετὰ μεγάλῃς ἐντάσεως. Εἶχεν ἐννοήσῃ, ὅτι παραπονουμένη θὰ ἐλύπει τὴν Γενεβιέθην, καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ ἥλιος διὰ παντὸς ἐκλείσθη διὰ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, οὐδὲν παράπονον ἐξήνεγκεν. Ἐάν κάποτε ἐκλαυσε, τὸ ἔπραξεν ὅτε ἦτο μόνη, ὀλόμονη, ὑπὸ τὰ ἐφαπλώματα τῆς μικρᾶς κλίνης τῆς. Τὴν πρῶϊκν διόλου δὲν ἐδείκνυεν ὅτι ἐκλαυσε.

— Βλέπεις, Γενεβιέθ, εἶχεν εἶπει ὁ Ἐκτωρ. Ἰδοὺ ἡμεῖς μὲ μίαν τυφλὴν εἰς βάρος μας καθ' ὅλον ἡμῶν τὸν βίον. Ἐάν μὲ εἶχες ἀκούσει . . .

— Ἐκτωρ, ἐνθυμοῦ . . . Μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἤκουον μίαν λέξιν λύπης ἢ ἐπιπλήξεως . . . τὸ ὠρκήθης . . .

Ὁ Ἐκτωρ συνέσπασε τὰς ὀφρὺς, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε.

Σχεδὸν ἀπὸ διετίως ἦσαν νυμφευμένοι, καὶ δὲν εἶχον μεσολαβήσει νέφη μεταξύ των. Ὁ σεπτέμβριος εἶχε φθάσει· αἱ πρῶϊκα καὶ αἱ ἐσπέραι ἦσαν δροσερώτεραι καὶ ὀμβριλῶδεις ἐνίοτε.

Ὁ μπάριμπα Τρέγκ ἤρχετο συχνὰ νὰ τοὺς βλέπῃ, καὶ ἐκάστοτε, μένων μόνος μετὰ τῆς θυγατρὸς του, καὶ προσπαθῶν νὰ ἐμβατεῦσῃ εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας τῆς, τὴν ἠρώτα :

— Εἶσαι εὐτυχὴς πάντοτε ;

— Πάντοτε, πάτερ ! ἀπάντηα ἐκείνῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἦλθε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ πρὶν ἀπέλθῃ διὰ τὴν Ροζιέρ, διετύπωσε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν. Ἡ Γενεβιέθ ἀπάντησε καὶ πάλιν ὡς πρότερον, καὶ δὲν ἐψεύδετο. Ἀλλ' ἔμελλε νὰ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ καθ' ἣν ἐδίδο τὴν εὐχάριστον ταύτην ἀπάντησιν. Ἡ ζωὴ ἔμελλεν ἤδη ν' ἀρχίσῃ δι' αὐτήν. Καὶ ἐάν ὁ μπάριμπα Τρέγκ ὑπῆρξε μᾶλλον ἢ ἄλλοτε περίφοβος, ἐάν τὴν φορὰν ταύτην ἐπέμεινε περισσότερον, τοῦτο συνέβη ἐπειδὴ ἐνόμισεν, ὅτι διέκρινε μίαν χαλαρότητα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κόμητος, ἀδιαφορίαν εἰς τοὺς λόγους του καὶ τὴν ἀνίαν εἰς τὸ σύνολόν του. Καὶ ἡδύνάτο τις νὰ φοβῇται τὰ πάντα ἐκ τῆς βιαίας ταύτης φύσεως, φερομένης εἰς τὰ ἄκρα. Ἡ Γενεβιέθ δὲν προησθάνετο τίποτε ἀκόμη.

— Ἀπατώμαι ἴσως ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἔμπορος. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἀμαξία τοῦ κόμητος τὸν μετέφερεν εἰς τὸν σταθμὸν, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναστενάξῃ, βλέπων ἀπομακρυνόμενον ἐαυτοῦ τὸ φρούριον ἐκεῖνο μὲ τὰς μελαγχολικὰς του ἀναμνήσεις. Καὶ ἐπανέλαθεν ὅτι εἶχεν εἶπει μίαν ἡμέραν εἰς τὴν κόρην του.

— Θά ἦτο ἄθλιος, εἰν τὴν καθίστα δυστυχῆ...
 Ὁ Σεπτέμβριος εἶνε ὁ μὴν τοῦ κυνηγίου εἰς τὰς πε-
 διάδας. Ὁ Ἐκτωρ ἦτο θηρευτὴς, καὶ διήρχετο ὅλην
 τὴν ἡμέραν τοῦ ἔξω.

Αἱ γαῖαι τοῦ Λαμῶν-Φεῦλῦ συνορεύουσι μὲ τὸ
 κτῆμα τῆς Ρασσεβῶ, ὅπερ ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριον δὲ
 Σιανταρέν, γέροντα ἐβδομηκοντούτην, ὅστις ἐλθὼν
 πρὸ τινων ἐτῶν εἰς δεύτερον γάμον, εἶχεν ἀποθάνει.
 Ἡ χήρα τοῦ Ρολάνδῃ δὲ Σιανταρέν, μόλις ἦτο εἰ-
 κοσιπενταετίας. Αἱ δύο ιδιοκτησίαι συνορεύουσι κατὰ
 τὴν μεγαλειτέραν αὐτῶν ἑκτασιν, ὑπάρχουσι δὲ μά-
 λιστα καὶ γαῖαι κοιναὶ εἰς τοὺς χωρικοὺς, οἵτινες
 ἀφίνουσι τὰ ζῶα τῶν νὰ βόσκωσιν ἐλευθέρως ἐπὶ τῶν
 ὁρίων τῆς Ρασσεβῶ ὡς ἐπίσης καὶ τῆς Λαμῶν-Φεῦλῦ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Λαμπούρν, ὁ φύλαξ τοῦ Μοντ-
 βριάν, γέρον λίκυ αὐστηρὸς πρὸς τοὺς λαθροθῆρας,
 οὕτινος τὸ ἀριστερόν οὗς εἶχεν ἀποκαπῆ ὑπὸ σφαί-
 ρης τουφεκίου νύκτα τινὰ καθ' ἣν ἐνήδρευεν, ἤλθεν
 εἰς τὸν πύργον ὅπως εὖρη τὸν αὐθέντην του. Ὁ Μοντ-
 βριάν, ἐνδεδυμένος διὰ κυνήγιον, ἦτο ἑτοιμος νὰ
 ἐξέλθῃ. Ἀνωθεν αὐτοῦ, εἰς τὸ παραθύρον τῆς, ἐφαί-
 νετο ἡ εὐγενὴς μορφή τῆς Γενεβιέθης, ὥσως λευκῆς
 ἐντὸς τῶν λεπτῶν καὶ λευκῶν τριχάπτων τῆς.

Ἀνὰ πᾶσαν πρῶϊκν τὸν παρετῆρει οὕτως ἀνχω-
 ροῦντα, εὐθὺν, ἀγέρωχον, μὲ παράστημα εὐτυχῆς.
 Ἀνὰ πᾶσαν πρῶϊκν τῷ ἔλεγε:

— Προσέχεις καλῶς; Φοβοῦμαι τόσον τὰ ἀπρό-
 πτα συμβῆναι! Ἡξεῦρε, δὲν ἔχω ἄλλον εἰς τὸν
 κόσμον εἰμὴ σέ!...

Ἐκεῖνός ἐνευε τὴν κεφαλὴν μετ' ἐλαφροῦς εἰρω-
 ναίας, καὶ ἀπεμκρύνετο ἀνάπτων ἐν σιγᾷ. Ἡ
 Γενεβιέθῃ τὸν ἠκολούθει διὰ τῶν βλεμματικῶν μέχρις
 οὐ εἰσδύων εἰς τὸ δάτος ἔφθανε μέχρι γηραιοῦ τινος
 δένδρου, πελωρίου τὰς διαστάσεις, ὅπερ ἐλέγετο
 σύγχρονον τῆς δουκίσσης.

Ἡ Γενεβιέθῃ εἶχεν ἤδη ποιήσει τὸν συνῆθη πρωϊ-
 νὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ συζύγου τῆς, ὅταν ὁ Λαμ-
 πούρν ἐπλησίασεν. Ἀφῆρσε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ
 μετὰ φωνῆς ἐξησθενημένης εἶπε:

— Μήπως θὰ συνοδεύσω τὸν κύριον κόμητα;

— Ὅχι, μπάμπρα Λαμπούρν, θὰ κυνηγήσω μό-
 νος μου.

Ὁ Λαμπούρν περιέστρεψε πεντάκις ἢ ἑξάκις τὸν
 πῖλόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του, καὶ ἔπτυσσε μετ' ὀρ-
 μῆς. Τοῦτο ἦτο παρ' αὐτῷ δεῖγμα βαθείας συγκι-
 νήσεως.

— Ἐχω καί τι σοβαρὸν νὰ εἶπω εἰς τὸν κ. κό-
 μητα...

— Καὶ ἀπὸ πότε συστέλλεσαι ἀπ' ἐμοῦ, Λαμ-
 πούρν;

— Φοβοῦμαι μήπως ὁ κ. κόμης μὲ ἐπιπλήξῃ. Ἐν
 τούτοις, ἐπραξα τὸ καλὸν μου. Ἐάν ὁ κύριος θέλῃ
 νὰ μὲ ἀκούσῃ, θὰ τῷ ἀφηγηθῶ τὰ παντα.

— Ταχέως λοιπὸν τότε...

— Εἶνε πολλαῖς φοραῖς ὅπου, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ
 κυνηγίου φέτος, ἀκούω πυροβολισμοὺς εἰς τὸ μέρος
 τοῦ Μπουᾶ-Λουὲ καὶ τοῦ Μουάν-Μπλάν. Ἐπιτετα,
 ὅτι εἶνε ὁ κ. κόμης, ὅταν χθὲς καὶ προχθὲς, διερχό-
 μενος ἐκεῖθεν, ἐσύναξα πλέον τῶν 30 καλύκων φυ-

σιγγίων τῆς ὀλκῆς τῶν 20. Ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι ὁ
 κ. κόμης κυνηγεῖ μὲ φυσίγγια τῶν 12. Τοῦτο μ' ἐ-
 δωκεν ὑπονοίας. Χθὲς τὴν πρῶϊκν ἐνωρὶς ἐκρύφθην
 εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο... Παρὶ τὴν ἡν ὦραν, μόλις εἶχε
 ξηρακνθῇ ἡ δρόσος τῆς νυκτός, ἀκούω πῖ φ π ἄ φ
 πῖ φ π ἄ φ... Ἐξέρχονται τῆς κρύπτης μου καὶ εὐρί-
 σκονται ἀντιμέτωπος τῆς γείτονος τοῦ κ. κόμητος,
 τῆς κυρίας δὲ Σιανταρέν. Εἶχε τὸν σάκκον τῆς πλήρη
 φασιανῶν. Μὲ εἶδε καὶ ἤρχισα νὰ γελά. Πρὸ μικροῦ
 εἶχε πυροβολήσει, καὶ ἤδη ἐφύσα ἐντὸς τῆς κάνης
 τοῦ τουφεκίου τῆς: Ἀλλὰ, κυρία, τῇ εἶπα, ἰδικοί
 μας εἶνε αὐτοὶ οἱ φασιανοί! — «Εἰσθε βέβαιος;» —
 «Ἐν εἶμαι βέβαιος! Θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω κατὰ κτη-
 νῶν ὁμᾶς!» — «Ὅπως σὰς ἀρέσκει, ἀλλ' ὁ αὐθέντης
 σὰς εἶνε ἀρκούντως ἱπποτικὸς ἀνὴρ, ὥστε νὰ ὑπο-
 στηρίξῃ τὴν κατακλινούσιν σὰς.» Ἐκείνην τὴν στιγ-
 μὴν ὁ κύων αὐτῆς ἐνεδρεύσας ἀνεκάλυψεν ἕνα φα-
 σιανόν· ἐκείνη τὸν ἐσκοπεύετο καὶ τὸν ἐφόνευε πρὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν μου, μετ' ὃ ὁ κύων τῆς τῇ ἐκείνῃ τὸ
 πτηνόν ἔβρυχῆθην ἐκ λύσσης ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ!...
 Μήπως ὁ κ. κόμης ἐπέτρεψεν εἰς τὴν κυρίαν ταύτην
 νὰ θηρεύῃ ἐπὶ τῶν γαιῶν του;

— Πῶς... Οὔτε τὴν γνωρίζω μάλιστα, οὔτε
 τὴν εἶδον ποτέ...

— Τότε, κύριε κόμη, ἐπιτρέπετε νὰ ἐπιδώσω τὴν
 καταγγελίαν;

— Βεβαίως, καλέ μου Λαμπούρν, καὶ ἰδοὺ εἰκοσι-
 φράγκα δι' ἐξοδα... Ἐπίβλεπε πάντοτε τὸ λιβάδι
 τοῦ Ὠνιέ...

Ὁ κ. κόμης ἔχει δίκαιον... Ἀν καὶ εἶμαι εἰς
 τὴν ὑπηρεσίαν του διὰ νὰ λαμβάνω διαταγὰς καὶ
 οὐχὶ νὰ δίδω συμβουλὰς... Ἡ κυρία δὲ Σιανταρέν εἶνε
 μία ψ ε υ δ ε υ λ α β ῆ ς, ἥτις περιπαίζει τὰ παντα.
 Ἀλλ' ἰδοὺ τώρα θὰ ἰδῇ ἴσως, ὅτι ὁ μικρὸν Λαμ-
 πούρν δὲν χορατεῖ... Ἀ! ὄχι...

Ὁ πρεσβύτερος ἐπανεθῆκε τὸν πῖλόν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν πίππαν μεταξὺ τῶν ὀδόντων
 καὶ ἀνεχώρησε θεῖς τὸν σάκκον ἐπὶ τῶν ὤμων του.
 «Ἀ! ὄχι... ὄχι...» ἔλεγε, κινῶν τὴν ψαράν κερα-
 λὴν του.

— Πρὸ πάντων, πρόσεχε, διότι σὲ μόνον ἔχω! Ἐπα-
 νελάμβανε δειλῶς μία γλυκεῖα φωνὴ ὀπισθεν τῶν
 παραθυροφύλλων.

Ὁ Ἐκτωρ ἔπειλεν ἐν φίλημα εἰς τὴν Γενεβιέθην,
 καὶ ἤρξατο τοῦ κυνηγίου του.

— Πράγματι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετὰ ἐν τέταρ-
 τον τῆς ὥρας, ἀφοῦ ὑπάρχουσι φασιανοὶ εἰς Μπουα-
 Λουὲ, διὰ τί νὰ μὴ μεταβῶ ἐκεῖ;

Μετὰ ἡμίσειαν ὦραν ἐξηρακνίζετο ἐντὸς τῆς λόχ-
 μης τοῦ Ὠνιέ. Μόλις εἶχεν ἀρχίσει νὰ κυνηγῇ ἐκεῖ
 ἀπὸ πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, καὶ συνήτησεν ὑπὸ τὰ
 δένδρα νεαράν γυναικα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, κομ-
 ψήν, ἐνδεδυμένην κάλκον περισφιγγόντα τὸ σῶμα,
 οὕτινος ὁ πτυχωτὸς χιτὼν ἐπιπτε μόλις μέχρι τῶν γο-
 νυκτων τῆς. Περικνήμια δερμάτινα ἀνεδείκνυσεν τὸ χά-
 ριον σχῆμα τῶν κνημῶν τῆς, οἱ δὲ πόδες τῆς ἐφαί-
 νοντο μικρότατοι, μόνον ὅτι ἐφόρει ὑποδήματα τοῦ
 κυνηγίου, πλατύτερα καὶ μεγαλειτέρα τῶν συνειθι-
 ζομένων ἐν ταῖς πόλεσι. Ψιλλῆνος πῖλος ἐπροστάτευεν

αὐτὴν κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, τῶν ἡδὴ θερμῶν, καίτοι μόλις ἦτο ἡ ἐννάτη ὥρα. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἶχε στηρίξει τὸ τουφέκιον αὐτῆς ἐπὶ τινος μελίας, καὶ διεσκέδαζε στερεοῦσα ἐπὶ τῶν ταινιῶν τοῦ πύλου τῆς μακρὸν καὶ ποικιλόχρουν πτερόν φασιανοῦ ὃν εἶχε φονεύσει, καὶ ὅστις, μὲ τὸ αἷμα εἰς τὸ ράμφος, ἔκειτο ἐπὶ τῶν χόρτων, περὶ τοὺς ποδας αὐτῆς. Βλέπουσα τὸν Ἑκτορα, ἔσχε κίνημα ἐκπληξέως τὸ ὁποῖον πάραυτα κατέστειλε.

— "Α! ὦ! εἶπεν ὁ κόμη, αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε ἡ ψευδολογία περὶ τῆς ὑποίας μοὶ ὠμίλει ὁ φύλαξ μου.

Ἐξήγαγε τὸ φυτίγγιον τοῦ ὅπλου αὐτοῦ, ἐκάλεσα παρ' ἐαυτοῦ τοὺς κύνας του, καὶ τὴν ἐπλησίασε χαιρετίζων.

Ἦτο ὄντως ἐξοχον πλάσμα ἡ νεαρὰ αὕτη γυνή. Μὲ παράστημα εὐτολμον, μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ μὲ στήθη εὐρωστά, ἐκέκτητο χεῖρας τοσοῦτον πρυφεράς, ὥστε θὰ τὰς ἐξελάμβανέ τις ὡς χεῖρας παιδίου. Τὸ πρόσωπόν της, ἐλαφρῶς ἐρυθραίνομενον ἐκ τῆς κινήσεως τῆς θήρας καὶ ἐκ τοῦ ἀέρος τοῦ δάσου, ἐφαίνετο νὰ ἦτο ἀρχικῶς ὠχρόν. Ἡ κόμη της ἦτο μέλαινα ἄνευ τινὸς λάμψεως καὶ τόσον ἦτο ἄφθονος, ὥστε θὰ ἐνόμιζες ὅτι κοπιᾷ νὰ τὴν φέρῃ. Τὰ χεῖλη της ἦσαν συνεσφιγμένα, βαθεῖας ἐρυθρότητος, καὶ ὅταν τὰ ἡμιήνοιγε, τὰ ἔκρα τῶν ὀδόντων της ἐφαίνοντο ὕγρα καὶ διαφανῆ. Εἰς τοὺς μαύρους καὶ λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς της εἶχε μίαν ἐκφρασιν ὁμοιάζουσαν ὀλίγον πρὸς τὸ τραχύ καὶ ψυχρὸν τοῦ Ἑκτορος. Εἰς τὴν ἐκφρασιν ταύτην ἀνέμειντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ τις ἄλλη, διότι δὲν ὑπέκρυπτε τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμά της.

Ἐκλίνα τὴν ἀγέρωχον κεφαλὴν της εἰς ἀπάντησιν τοῦ χαιρετισμοῦ τοῦ κόμητος, καὶ ἀνέμενε νὰ τῇ ἀπευθύνῃ ἐκεῖνος τὸν λόγον, προσπαθοῦσα ἐν τῇ μεταξὺ νὰ δόσῃ σχῆμα φιλάρεσκον εἰς τὸ πτερόν, τὸ ὁποῖον εἶχε στερεώσῃ ἐπὶ τοῦ πύλου αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΕΡΣΕΔΗ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ Μιραμὼν ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ παρετήρησε τὸν Δεγκουίλάρ ὃ ἵπποιος ἐστέκετο ὑπερήφανος καὶ ἀκίνητος. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον, ὁ στρατηγὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἔλαμψε ἐνῶ κίνημα ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ ἀνέκραξεν.

— Ὁ Οὐάσκωνικός λαός! Ποῖοι εἶνε αὐτοί! Ὁ λοὸν μοὶ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ὄνομα αὐτὸ ὅφ' ὅτου ὁ αὐτοκράτωρ μὲ ἐστειλεν ἐδῶ διὰ νὰ λάβω τὴν ὑποταγὴν τῶν Ἰσπανῶν. Τί μ' ἐνδιαφέρει ὁ οὐάσκωνικός λαός! Κατέχετε τὴν γῆν σας καὶ ὀφείλετε νὰ

δεχθῆτε ὅπως οἱ ἄλλοι τὸν μονάρχην ὅστις σὰς ἐπιβάλλεται. Ποῦ θὰ κατήντα κἀνεὶς ἀνέχρεαζετο ν' ἀνησυχῇ δι' ὅλους τοὺς Μυρμηδόνες τοὺς ἀποτελοῦντας ἕνα λαόν; Ἀπαντες καταγόμεθα ἐκ Γάλλων. Τί σημαίνουν λοιπὸν τώρα αὐταὶ αἱ διαφοραὶ τοῦ γένους; Εὐρίσκεσθε ἐν Ἰσπανίᾳ, λοιπὸν εἰσθε Ἰσπανοί. Ὁ βασιλεὺς Ἰωσήφ θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς χώρας σας καὶ θὰ τὸν παραδεχθῆτε ἔστω καὶ ἀκουσίως σας.

Ὁ Μιραμὼν ἐσηκώθη, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν, μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν μανίαν καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ λύσσαν. Ὁρθώθη ἵνα ἀνυψώσῃ ἐτι μᾶλλον τὸ κοντὸν σῶμά του τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο μικρότερον ὡς ἐκ τοῦ πάχους του καὶ παρετήρει περιφρονητικῶς τὸν Δεγκουίλάρ, τοῦ ὁποίου τὸ σοβαρὸν πρόσωπον καὶ τὰ λευκὰ μαλλιά του παραδόξως εὐρίσκοντο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βαρὺ ὕψος τοῦ γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ἐπειτα αὐτὸς ἐκάθησεν, ἀνέπνευσε δυσκόλως καὶ προσποιούμενος ὀλίγην ἡσυχίαν εἶπε πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς πρεσβείας:

— Ποῖαι εἶνε οἱ ἀξιώσεις σας;

— Ζητοῦμεν τὴν ἀποκατάστασιν τῶν παλαιῶν ἐθίμων μας, ἀπεκρίθη ὁ Δεγκουίλάρ.

— Ποῖα εἶνε αὐτὰ τὰ ἐθίμα!

— Τὸ δικαίωμα τῆς διασκέψεως τῶν προγόνων μας διὰ νὰ κανονίζωμεν τὰς διαθέσεις καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ συνεχώμεθα εἰς ἐκάστην τῶν 18 πόλεων τῆς ἐπαρχίας Γκουιπούτσης. Ὁ στρατηγὸς ἐμειδίασεν, ἀλλ' ὁ Δεγκουίλάρ ἐξηκολούθησε μὲ περισσοτέραν ζωρότητα καὶ σοβαρότητα: Δὲν εἴμεθα δοῦλοι, δὲν πληρώνομεν διόλου λύτρα. Δὲν ἀναγνωρίζομεν βασιλέα οὐδένα, ἐκτὸς ἂν αὐτὸς ἦ πρόγονοι του μᾶς προσέφεραν μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Ὁ Ἀλφόνσος ἔκτος ἐξεδίωξε τοὺς Μαυριτανούς ἀπὸ τῆς χώρας μας, διὰ τοῦτο καὶ εὐγνωμονοῦμεν πρὸς τοὺς ἀπογόνους του. Ἀς μᾶς ἐλευθερώσῃ τῶν Ἰσπανῶν, γενεᾶς μιγάδος, ἄνευ καταγωγῆς καὶ ἀπάτριδος, ὁ Ἰωσήφ ἢ ὁ Ναπολέων, καὶ θὰ θεωρῶμεν αὐτὸν ὅπως θεωροῦμεν τὴν γενεάν τοῦ Ἀλφόνσου Ἑκτου.

— Καὶ ὁ προϋπολογισμὸς ἀνέκραξεν ὁ Μιραμὼν, ἐγερθεὶς ὡρὸς καὶ φρυάττων.

Ὁ Δεγκουίλάρ δὲν ἐνόησε τὸ βάρος τῆς λέξεως αὐτῆς καὶ ἔμεινε ἄφωνος. Ὁ στρατηγὸς παρεξήγησε τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς των καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἀπεστόμωσε, διὰ τοῦτο ἐξηκολούθησε σηκώσας τοὺς βραχίονας πρὸς τὴν αὐτοκρατορικὴν προτομὴν ἐπὶ τῆς ἐστίας:

— "Ω! Ναπολέων, σὺ, ὁ ἥρωας, ὁ μέγιστος τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, ἐννοεῖς τὰς ἀξιώσεις... ὄχι, δὲν θὰ τοὺς ὀνομάσω ποτὶς, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν γέγοντα τοῦτον ὅστις δὲν ἐννοεῖ καὶ ὁ ἴδιος ὅλην τὴν σπουδαιότητα καὶ μένει ἄφωνος ἐνώπιόν μου.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Δεγκουίλάρ, ὑπεχώρησεν ἐν βῆμα, μὲ συνεσφιγμένας τὰς πυγμὰς, μὲ ὀρθωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ἄν εἴμεν ἄφωνος, μάθετε ὅτι μόνος ὁ ὑπαινιγμός σας εἶνε αἰτία. Μάθετε ὅτι εἰς τὴν χώραν ταύτην ὑπάρχει λαὸς τὸν ὁποῖον ἡ τυφλὴ γενναϊότης